

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 6.

9de februar 1890.

16de aarg.

Den forfulgte slave.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstüd. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents.

Reise og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Forat opmuntre til, at bladet bliver betalt i forstüd, vil agenterne faa 10 pct. af alt, hvad der indbetales inden 1ste mars.

Fristelsen.

en store mølle kneisede helt oppe paa bakkens top, men nede ved foden laa et ganske lidet lunt hus med straatag, vild vin op ad muren og blanke ruder. En rødmsuset, seksaars pige tittede ud ad vinduet. Hun saa saa langt, hun kunde se, og spurgte saa sin moder, der sad og bandt fissenet:

„Naar maa jeg dog komme i skole? Fader sagde ved juletid, naar jeg bliver større, og nu er jeg jo større.“

„Men ikke stor nok,“ lo moderen, „du tror nok, at det er bare leg at gaa i skole, snurren kyllinger og løben tagfat, og glemmer den lange stillestid, og hvordan du skal høre efter og huske paa og lære udenad. Jeg synes allerede, det kniber for dig at sidde stille og vinde garn paa mine naale. Nu er jeg ved den sidste, du maa skynde dig.“

Og Ellen Katrine skyndte sig, det lille arbejde syntes hende det første skridt paa skoleveien. Hun var eneste barn, og hvor godt hun havde det i hjemmet, savnede hun jevnaldrende kamerater, og skolen stod for hendes tanke som en stor legeplads.

Ellen Katrines fader var møllersvend; moderen bandt net for kræmmeren nede i fisterleiet. Der var flid, fred og kjærlighed i det lille hjem.

Endelig oprandt den glade dag, da faderen gik til landsbhen forat melde hende ind

hos skolemesteren. Ellen Katrine fik nye træsko, et nyt bluseforklæde, table og skolepose.

Det var en deilig, klar, varm baarmorgen, moderen havde slettet hendes lshsegule haar, der pleiede at slagre frit for alle vinde; da det var kort, blev det en stiv liden piff, der stod lige ud. Faderen lo af den, men før han gik, klappede han kjærlig hendes hoved:

„Vær altid en god, sanddru pige, Gud bevare dig!“

Ellen Katrine blev helt høitidelig tilmode: „Bare du kunde følge mig“, sagde hun til moderen.

„Det kan jeg ikke, men jeg vil tænke paa dig.“

„Jeg vilde ønske, veien gik udenom skoven, moder!“

„Hvorfor det? du er da ikke bange? hvad skulde du være bange for? Ved du ikke, at Jesus, der elsker de smaa, ser ned paa dig og lader sin engel følge dig?“

Saa kysede moderen hende og skjøv hende blidt fra sig. Ellen Katrine gik langsomt bort, seende tilbage ved hvert andet skridt.

Ved indgangen til skoven laa skovridens hus. Mandens gamle moder sad ved vinduet og spandt; hun havde store hornbriller paa og saa vist paa den lille pige, derpaa nikkede hun to gange.

Hvor der var lshsegrønt og deiligt inde i skoven, men den var saa stor, og hun var saa liden! Na nei! hvad kom der? Ellen Katrine rystede næsten, og saa var det dog blot et lidet daadhr, der sprang over veien, lige saa bange for hende, som hun for det. Hvad var det nu, moderen havde sagt? „Jesus, der elsker de smaa, ser ned paa dig, og hans engel følger dig.“ Hun saa gennem de svajende bøgetoppe op i den klare, mørkeblaa himmel, og angsten gik over.

Se, der fløt en liden fugl med rødt bryst og gult paa vingerne, og der var en af de blinkende guldsmede, og her stod liljekonval-

ler, som moder holdt saa meget af. Skovveien var snart tilende, saa kom et lidet stykke landevei med marker paa begge sider; — nei, hvor lærerne sang, — saa prestegaardshaven med hasselhækken, saa det store gadedør, hvor andeflokken stod paa hovedet og gjorde kunster, saa kirken og endelig skolen. Ellen Katrine var den første, der kom.

Den lille pige lærte snart, at det ikke var spøg altsammen, men hun gjorde sig umage, og saa gif det.

Ellen Katrine mødte sjelden nogen i skoven. En eftermiddag kom der dog en underlig gammel mand med trillebør foran sig hen imod hende. Han havde hvidt haar, men det rynkede ansigt var brunt, og de smaa øine mørke og stikkende, der laa satse og knibe paa høren. Ellen Katrine blev angst, for han saa stift paa hende og skar ansigt, men saa tænkte hun: „Jesús ser os, og englen er her“, og saa nikkede hun til manden. Han nikkede igjen og raabte:

„Ræf forklædet ud! — kan hun ikke forstaa, hvad man siger? — ræf forklædet ud!“ og saa fyldte han det med store skovnopder.

Nei, hvor hun trakkerede kameraterne i fritvarteret den dag!

Der var nu gaaet et helt aar, Ellen Katrine var vokset to tommer og piffen fire; hun kunde læse rent, skrive bogstaver og tal.

„Du er sen til at staa op“, skjendte moderen somme tider, „jeg holder ikke af det jag for at komme tidsnok.“

Det var saa fristende at ligge et øieblik, bare et eneste lidet øieblik, efter at moderen havde kaldt, hun vidste nok, at det ikke var rigtigt, men hun gjorde det dog.

„Ellen Katrine! — men du sover jo igjen.“

Na, nei dog, hun var virkelig falden i søvn. — Tøiet toges paa i en fart; der var ikke tid til at spise morgenmaden, den gode dampende melkegrød. Frokosten fik hun dog i posen, og afsted gif det, hun maatte løbe hele veien.

Ellen Katrine havde ikke bedt sin mor-

genbøn, ikke sagt farvel og om forlæbelse til moderen. Salmen var halvveis sunget, da hun kom ind i skolestuen; læreren hævede pegefingern truende imod hende — og hvor hun var sulsten!

Det gif ikke videre godt med læsningen den dag, men endelig slog fritvarteret, og moderens lætre smørrebrød toges frem, to halve stykker med ost, og to med salt kjød. I det samme kom en liremand ind i gaarden, han bar en stor kasse med dufter indeni, der dreiede sig i dans efter musikken, en smed var der ogsaa med sin ambolt, slag i slag gif det efter takt. Alle børnene omringede lirekassen, og Ellen Katrine ogsaa, hun satte maden fra sig paa bænten og løb derhen. I samme nu sprang liremandens forte pudel, der var støvet, træet og udhungret, hen til bænten, snappede det indbydende maaltid og for ud med det i veigrøften forat nyde det i ro.

Det var for megen modgang! Den lille pige brast i graad, men alle de andre børn lo, selv veninden, smedens Jnger. Senere delte denne dog sit smørrebrød med Ellen Katrine, men det var saa lidet, hun merkede næsten kun mere, hvor sulsten hun var, efterat have spist det.

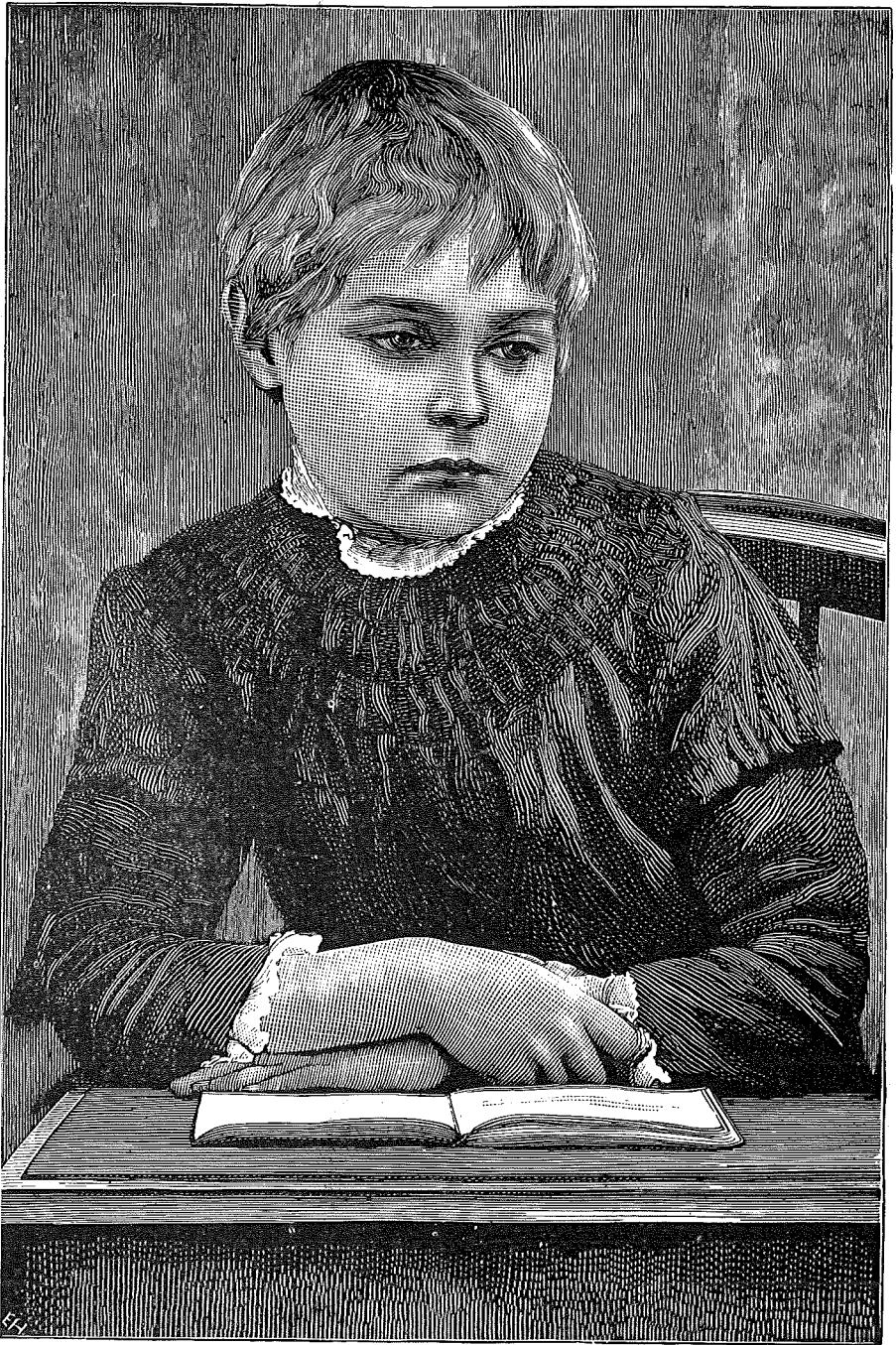
Hvor den skoletid var lang, men omsider fik den dog ende, og hun skyndte sig hjem ad.

„Stop, du lille, vil du gjøre mig en tjeneste?“

Prestens venlige unge frue stod i have-laagen. Ellen Katrine neiede: jo det vilde hun rigtignok gjerne.

„Stovbriderens gamle moder er syg, vil du bringe hende denne lille krukke kirsebær-suppe, og saa maa du hilse mange gange. Gaa forsigtig, lille pige, krukken er næsten for fuld.“

Næsten for fuld — og hun var saa sulsten, det var dog synd, hvis der blev spildt noget; om hun nu drak bare saa meget, at den blev tilpas fuld? Ellen Katrine kjendte prestekonens kirsebær-suppe fra den gang, hun

Bedrøvet.

Paa veien hjem fra skolen.

Iaa af mæslinger, og nu var hun saa sul-
ten, og krukken var saa fuld.

Den onde frister blev ved at hvifte til
hende, at den var for fuld.

Her paa landeveien for alles øine turde
hun ikke gjøre det, men inde i skoven, helt
inde, hvad kunde det skade?

Gjægen kulkede og drøslen sang, bogen
strakte sine nysudsprungne grene ud til skygge
og ly. Hennie i tynningen stod et stort træ,
skovfyren blomstrede mellem mossen op ad
rødderne. Ellen Katrine gik bag om stam-
men, satte krukken fra sig, tog laaget af og
bøiede sig ned for at drikke. — Men hvad var
det? hun for skjælvende op, der var nogen,
som trak hende i kjolen.

Na, det var ikke andet end en liden ud-
staaende kvist i træet, der havde taget fat.
Hun trak veiret lettet, hvorfor skulde hun
og saa være bange, havde moderen ikke sagt,
at Jesus, der elskede de smaa, saa ned til
hende og lod sin engel følge hende?

Men underlig nok, idag hjalp det ikke
for angsten. Saa Jesus virkelig ned? var
englen i nærheden og vidste, hvad hun havde
fore?

„Nei, nei, nei, jeg vil ikke!“ raabte hun
ganske høit, satte laaget paa igjen og løb
hen ad veien; det var, som hun flygtede.
„Om forladelse, om forladelse, men du ved
da, jeg gjorde det ikke, for du ved jo alt!“

Stovridersens kone kulkede hende op; hun
kunde se bedstemoder inde i sengen. Den
gamle kone havde ingen briller paa, og hen-
des ansigt var magert og blegt, men hun
saa meget mildere ud og nikkede kjarlig.

Da Ellen Katrine kom hjem, brast graa-
den frem, og hun maatte skrifte.

„Gud være lobet“, sagde moderen stille,
„det var englen, der holdt i din kjole.“

Dagen efter var Ellen Katrine oppe, før
moderen kaldte. Da hun kom til det lille
stovridershus, traadte konen hende imøde.

„Gamle bedstemoder er død“, sagde hun,
„da dagen gryede, sov hun blidt og stille hen.

Kan du hilse prestefruen og sige hende tusend
tak; den deilige suppe kvægede bedstemoder
lige til det sidste; hun har drukkert hver
draabe. Na, græd dog ikke saadan, barn!“

Den lille pige skyndte sig ind i skoven,
men da hun først var derinde, kastede hun
sig paa knæ; „Tak, kjære Herre Jesus, at
jeg ikke gjorde det; sig til gamle bedstemoder,
at jeg ikke gjorde det!“

Men næste søndag, da Ellen Katrine gik
hjem fra kirken med fader og moder, maatte
hun vise dem det store bøgetræ med den lille
kvist, og faderen tog en foldkniv frem og
skar et kors i barken. J.

Den redelige finder.

Madame Jensen havde været nede
i byen og gjort indkjøb til
huset. Nu sad hun tællede
over og regnede; men hvorle-
des hun end tællede og reg-
nede, saa kom hun dog tilkort, og det ikke
saa lidet heller, — hun savnede en femtiøring,
og det var mange penge for madame Jen-
sen, som paa ingen maade var rig.

Hun undersøgte sin pengepung nærmere,
og opdagede nu, at der var et hul midt i
sømmen; pengestykket maatte altsaa være gle-
det ud og faldt ned paa gaden.

„Den er det altsaa ikke værd at spørge
efter mere“, sagde hun ved sig selv.

„Selv om den, der har fundet den, vidste,
at det var mig, som havde tabt den, saa fik
jeg den nok ikke igjen alligevel. Der er ikke
mange ærlige og redelige folk i vore dage.“

Idetsamme bankede det paa døren.

„Kom ind!“ sagde madame Jensen og
reiste sig.

En liden pige, som var hende aldeles
fremmed, traadte ind og neiede for madamen.

„Jeg fandt denne femtiøring lige udenfor
døren her, — den skulde vel ikke være Deres?“
spurgte hun venlig.

„Jo, det er det; jeg savnede den netop i dette øieblik“, svarede madame Jensen glad. „Tusend tak skal du ha', lille pige. Hvad heder du?“

„Magnhild Hansen“, svarede hun.

„Tænkte du i første øieblik ikke paa at beholde den?“ spurgte madamen og saa prøvende paa den lille pige.

„Nei, det gjorde jeg virkelig ikke“, svarede Magnhild, „det kunde aldrig faldt mig ind at beholde noget, som ikke var mit! Det vilde jo være at stjæle.“

„Er du da saa bange for at stjæle?“ spurgte madame Jensen.

„Ja, jeg er bange for at synde imod Gud“, svarede Magnhild.

„Jeg holder altfor meget af ham til, at jeg skulde ville gjøre ham imod, — ham, som er saa god imod mig.“

Kjære barn! Er du bange for at synde imod Gud? Holder du saa meget af ham, at du ikke kan bære over dit hjerte at gjøre ham imod? E. K.

Den forfulgte slave.

(Med billede.)

Billedet paa 1ste side gengiver en scene, som ikke blot en, men mange gange har fundet sted paa de store plantager i Vestindien og andre steder i Amerika.

Bortført fra hjemmet og sine kjære og efter en lang søreises bekværligheder paa slavestibet er den stakkels neger bleven solgt som slave paa en af de hvide mænds plantager. Men arbeidet der er håardt og behandlingen umenneskelig; han kan ikke holde det ud længere og benytter tilfaldt en gunstig anledning til at flygte fra sin grusomme herre.

Allerede er han naaet et godt stykke fra plantagen, han begynder at aande lettere, kanstse hans flugt alligevel skulde lykkes, —

da hører han paa afstand lyden af trampende hestehove.

Han er forfulgt! Forfærdet kaster han sig til marken. Men hans forfølgere har en blodhund med, den har snart opsnuset hans spor.

Nu er den allerede lige ved ham, — han reiser sig til ny flugt, — da udstøder den forreste af rytterne et høit raab, — flygtningen er opdaget.

Et par timer senere er man naaet tilbage til plantagen. Snart efter høres ynkkelige smerteskrig, — det er fra den stakkels slave, hvis ryg sønderslænges under opsynsmændens piffeslag.

Et og andet.

Es. 1, 3.: „En osse kjender sin eiermand, og et asen sin herres krybbe; men Israel kjender det ikke, mit folk forstaar det ikke.“

En farmer kom en søndag hjem fra kirken, hvor han havde hørt disse Herrens ord. Da han gaar ud i gaarden, kommer hans yndlingsko hen imod ham forat slikke hans haand. Farmeren, som indtil denne tid havde været en ugudelig mand, brast i graad, idet han tænkte: „Ja, saa er det! dette stakkels kreatur kjender mig og kan være taknemmelig mod mig, og jeg har endnu aldrig tænkt paa Gud og paa at være taknemmelig mod ham.“

Ansigtet er den største forræder. En liden pige fandt en guldring og glædede sig meget derover. Men da hun betragtede den nærmere, blev hun med smerte var, at den manglede noget, nemlig ædelstene. „Mit barn“, sagde moderen, „se denne guldring uden ædelsten ligner ungdom og skjønhed uden ære og ærbarehed.“

Det hjem, hvor fader og moder og børnene alle bestræber sig efter bedste ebne at gjøre hverandre lykkelige, er et lidet paradisis paa jorden.

„Jeg elsker min bibel.“

En liden pige sad en dag udenfor sin moders hyttedør og læste i bibelen. En herre steg netop ud af sin vogn og kom hen og bad om lidt vand. Barnet var saa ivrig i at læse, at hun ikke straks bemærkede ham, men blev ved at læse. Hendes moder gav den fremmede en kop med melk, som han taknemmelig tog imod. Da han havde stillt sin tørst, sagde han til den lille pige:

„Det er vel en morsom bog, du læser i der, mit barn!“

„Det er testamentet“, svarede hun og blev ved at læse.

„Testamentet“, sagde herren, „du læser tankst din læse?“

„Læse? Nei!“ sagde pigen.

„Hvorfor læser du da i bibelen?“ spurgte han. Hun svarede: „Fordi jeg elsker min bibel.“ Manden blev saa grebet af dette barnets svar, at han ikke tænkte paa andet, da han forlod hytten. Hans samvittighed slog ham. „Barnet“, tænkte han, „læser i bibelen, fordi hun elsker den. Hvorfor har jeg aldrig aabnet min bibel med denne følelse. Og dog siger hun: jeg elsker min bibel.“

Disse ord var ved Guds velsignelse midlet til mandens omvendelse; tidligere havde han været en vantro, som ikke havde villet modtage sandheden om Jesus, den Guds søn.

Sand fortrolighed.

En eftermiddag stod en flok unge piger udenfor skolen og snakkede sammen. Der kom en liden pige hen og spurgte, hvad de gjorde der.

„Det er en hemmelighed, jeg fortæller, Kathrine, og hvis du vil love ikke at sige det til nogen, skal ogsaa du faa vide den“, svarede den ene af pigerne.

„Jeg skal ikke fortælle det til andre end mor“, svarede Kathrine, „hende fortæller jeg alt; thi hun er min bedste ven.“

„Nei, du faar ikke lov til at sige det til din mor, ikke til et eneste Menneske.“

„Ja, da vil jeg ikke høre den, thi hvad mor ikke kan faa høre, vil heller ikke jeg vide.“

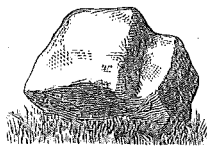
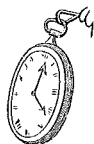
Efter disse ord gik hun bort. Sid alle børn vilde gjøre det samme og ikke høre paa noget, som de ikke kan fortælle til sin moder.

Opløsning paa bogstavgaaden i nr. 4.

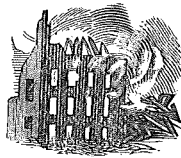
Solmestrand.

Billedgaade.

K

I

I

G

L

S

1701

10 L

